

[Westergaard Andersen.]

de væsentlige samfundsopgaver. Lad os ikke i tvesind, mismod eller angst for det ukendte vige tilbage, men tage denne udfordring, denne mulighed op. Det er den bedste sikkerhed, denne generation kan yde, for at demokratiet kan overleve ind i det 21. århundrede.

Morten Lange: Efter dette indlæg fra en romantisk europæer, som jeg har hørt på med interesse, for det var dog godt at få også den linje trukket op, hvad den så ellers står for i sin faktiske analyse, hvilket jo er noget mere usikkert, så vil jeg gerne bemærke, at det har især været mig en skuffelse i denne debat i dag den indsats, der er kommet fra tilhængerne af Fællesskaberne, og ikke mindst de indlæg, der kom fra hr. Per Federspiel, som jo i denne forbindelse ikke er hr. hvem som helst, men en ledende Europapolitiker med en høj status i de europæiske organer. Det var urimeligt, når hr. Per Federspiel over for dem, der er modstandere af De europæiske Fællesskaber og Danmarks tilslutning til dem, hævdede, at det var uargumenterede taler. Det var ikke korrekt. Der er i alle de taler, jeg har hørt, argumenteret mod enkeltheder og hovedlinjer og efter min opfattelse med betydelig styrke i argumenterne.

Det var ganske på linje med det nævnte, når hr. Per Federspiel henviste til, at enhver vidste jo om disse betydelige finansielle fordele, økonomiske fordele for Danmark, der var ved en tilslutning, så det var næsten ikke nødvendigt at fordybe sig i det, og endvidere kunne man læse den såkaldte vismandsrapport ordentligt. Jeg har læst den et par gange eller tre. Jeg går ud fra, at vismandsformanden også har læst den. Det er dog sandsynligt. Han refererede den selv i fjernsynet meget bredt og med sin karakteristiske gestus således, at det økonomiske kunne man selvfølgelig se på på flere måder, og — jeg citerer — „i den sidste ende var det et politisk spørgsmål“. Jeg mener, det er en korrekt konklusion. Der kan, hvad angår de store økonomiske linjer i denne forbindelse, siges mange forskellige ting, som vejes ind. Jeg vil sige, at det ringeste dokument, vi har set til dato, er det dokument, som vismandsrapporten for så vidt også gør op med, nemlig markedsudvalgets usigtede

redegørelse. Men jeg skal ikke gå ind i denne sags detaljer, blot sige til hr. Per Federspiel, at så nemt kommer man ikke om ved en diskussion om den ugunstige randposition, som Danmark vil have i et stort kapitalområde, ved blot at henvise til, at man kan læse en betænkning ordentligt, som i højeste grad afbalancerer for og imod.

Jeg tror i virkeligheden, at debatten i dag er udtryk for noget, der er endnu mere bekymrende. Vi fik oplyst, og hr. Henry Christensen pegede på det, at der var da naturligvis frihed inden for partierne til at udtale sig i denne sag, og vi har også bemærket, at der har været repræsentanter for partier, der som hovedlinje går ind for tilslutning, som har udtrykt deres argumenterede skepsis. Men jeg mener, at vi i virkeligheden står over for et meget større problem. Vi står over for det, at uden for dette ting, dér, hvor den danske befolkning diskuterer denne sag, og det gør den efterhånden i stort omfang og særdeles flittigt, er det helt givet, at forholdet mellem synspunkterne afspejler helt andre talstørrelser end dem, vi forventes at få at se her i dag. Det er altid noget bekymrende, når der er for stort et hop imellem folketinget og befolkningen. Jeg har indtryk af, at her er vi ved at nærme os en troværdighedskløft imellem dette ting og den befolkning, som vi prøver på, så godt vi kan, at repræsentere, den samme situation, som i påfaldende grad fandtes i England, hvor den kløvede det engelske arbejderparti så dybt, som man næsten kan kløve et parti, i en afgørelse, hvor det i virkeligheden var arbejderpartiets afhoppere, der bestemte skæbnen for det pågældende forslag i England.

Jeg vil tro, at den troværdighedskløft er en alvorlig sag, og det bliver meget vanskeligt for et ikke alt for, skal vi sige sikkert markedssekretariat i denne forbindelse at lappe på kløften. Jeg synes, situationen er blevet yderligere skærpet derved, at ikke mindst den linje i forhandlingerne, som udenrigsøkonomiministeren har lagt frem, på særdeles kraftig måde svækker troværdigheden. Her er på den ene side en erklæring om, at Danmark bør tilslutte sig De europæiske Fællesskaber, og på den anden side en lang række betingelser: vi vil i hvert fald ikke dette og dette og dette og dette. Betingelserne siger så klart som noget, at vi